

## ฐานความคุ้มครองทางสังคมในประเทศเวียดนาม ใจความสรุปวันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๔

ประเทศเวียดนามได้ถูกยอมรับให้เป็นตัวอย่างแห่งความสำเร็จจากนานาชาติทางด้านการพัฒนาในด้านความเจริญทางการตลาด และการลดความยากจนได้อย่างรวดเร็ว (คือจาก ๒๕ เปอร์เซ็นต์ ในปี ค.ศ. ๒๐๐๒ ลดลงเหลือ ๑๒.๑ เปอร์เซ็นต์ในปี ค.ศ. ๒๐๐๘) แต่อย่างไรก็ตามหากทำการวิเคราะห์ให้มากขึ้น การจ้างงาน และตัวบ่งชี้ทางสังคม (ตลาดแรงงานนอกระบบ, ความสามารถในการผลิตที่ต่ำ และช่องว่างทางการเงินเดือนที่ขยายตัวขึ้น) ได้แสดงว่าผลประโยชน์จากการเจริญเติบโตได้กระจายตัวอย่างไม่ทั่วถึง และการขยายตัวของการคุ้มครองทางสังคมได้กระตุ้นให้เกิดความท้าทายหลักๆ ในการเพื่ชดความสามารถในการผลิตของประเทศ และปูทางให้เกิดการพัฒนาทางเศรษฐกิจที่ยั่งยืน ใน ๑๐ ปีที่ผ่านมา เวียดนามได้มีความพยายามเป็นอย่างมากในการขยายความครอบคลุมของการประกันสังคม

ระบบประกันสังคมแบบบังคับสำหรับแรงงานที่อยู่ภายใต้กฎหมายประกันสังคม ได้ถูกริเริ่มขึ้นในปี ค.ศ. ๒๐๐๘ ซึ่งครอบคลุม ๑๘ เปอร์เซ็นต์ของแรงงานในปัจจุบัน การขยายเบี้ยบำนาญเมื่อถึงวัยสูงอายุสำหรับลูกจ้างในบริษัทเล็ก ๆ หรือแรงงานนอกระบบ ได้ถูกตั้งขึ้นผ่านระบบสมัครใจ แม้ว่ากรอบคลุมจะมีเพียงแค่ ๖๕,๐๐๐ คน หลังจากเริ่มดำเนินการได้ ๒ ปี

การนำกฎหมายประกันสุขภาพขึ้นมาใช้ (๑ กรกฎาคม ค.ศ. ๒๐๐๕) ได้แสดงถึงการอุทิศตนเป็นอย่างสูงของรัฐบาล ที่จะจัดตั้งการประกันสุขภาพถ้วนหน้าให้ครอบคลุมภายในปี ค.ศ. ๒๐๑๔ ผ่านมาตรการต่างๆ ซึ่งรวมไปถึงคนยากจน และคนด้อยโอกาส (เบี้ยประกันแบบจำนวนเต็มโดยอัตโนมัติสำหรับคนที่จนมาก และการประกันแบบสมัครใจที่ได้เบี้ยประกันแบบบางส่วนสำหรับกรณีอื่นๆ) จำนวนของบุคคลที่ได้รับการคุ้มครองจากการประกันสุขภาพแบบบังคับ หรือแบบสมัครใจ ได้เพิ่มขึ้นเป็นอย่างสูง คือ ๕๓.๓ ล้านคนทั่วประเทศ ในปี ค.ศ. ๒๐๐๕ ซึ่งเป็นจำนวนมากกว่า ๖๐ เปอร์เซ็นต์ ของประชากรทั้งหมด

ความครอบคลุมของระบบความช่วยเหลือทางสังคม และโปรแกรมใหญ่ๆ อื่นๆ ที่มีเป้าหมายเป็นกลุ่ม พื้นที่ และภาคต่างๆ ของคนยากจน และคนด้อยโอกาส (National Targeted Programmes หรือ NTPs) ได้เพิ่มมากขึ้นในหลายปีที่ผ่านมา โดยมีการขยายคุณสมบัติในการได้รับการคุ้มครอง ระบบความช่วยเหลือทางสังคมจะมีตัวอย่างเช่น บำนาญทางสังคมสำหรับคนที่อายุมากกว่า ๘๐ ปี และผู้สูงอายุที่ยังโสด ในบ้านที่ยากจน หรือ การสงเคราะห์เงินช่วยเหลือสำหรับเด็กกำพร้า คนพิการ หรือบุคคลติดเชืเอชไอวี ส่วนโปรแกรมใหญ่ๆ อื่นๆ มีตัวอย่างเช่น การจ่ายเงินค่าธรรมเนียมให้แก่ผู้ใช้การประกันทางสุขภาพ นโยบายนิยมนเครดิต การละเว้นค่าใช้จ่ายทางการศึกษา การฝึกงาน และมาตรการแบบเจาะจงสำหรับคนกลุ่มน้อยที่ด้อยโอกาส โปรแกรมความช่วยเหลือทางสังคมต่างๆ ครอบคลุมกลุ่มประชากรกลุ่มเล็กๆ เท่านั้น คือ ๑.๒๓ เปอร์เซ็นต์

เป็นที่น่าเสียดายที่กลุ่มมาตรการที่จัดกระจายเหล่านี้ ทำให้กลุ่มประชากรกลุ่มใหญ่ไม่ได้รับการคุ้มครอง โดยเฉพาะคนจน คนใกล้จน และแรงงานนอกระบบ ในการแก้ปัญหา นี้ รัฐบาลได้กำหนดยุทธศาสตร์ความคุ้มครองทางสังคมแห่งชาติ (National Social Protection Strategy หรือ NSPS) สำหรับอีก ๑๐ ปีข้างหน้า (ค.ศ. ๒๐๑๑ ถึง ๒๐๒๐) ซึ่งกำลังรอการอนุมัติ เพื่อที่จะทำให้ความคุ้มครองทางสังคม เป็นเครื่องมือในการพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมให้เจริญขึ้น แนวคิดของความคุ้มครองทางสังคมไม่ได้รวบรวมแค่การสงเคราะห์ทางสังคมเท่านั้น แต่ยังสามารถนำสู่กรอบนโยบายในด้านตลาดแรงงาน ด้านประกันสังคม ด้านประกันสุขภาพ ด้านความช่วยเหลือทางสังคม โปรแกรมลดความยากจนต่างๆ และการเข้าถึงบริการทางสังคมต่างๆ ให้ทั่วถึง และสอดคล้องกัน ผ่านยุทธศาสตร์





แห่งชาตินี้ ( ค.ศ. ๒๐๑๑ ถึง ๒๐๒๐ ) ประเทศเวียดนามได้วางแผนที่จะทำให้การเข้าถึงบริการทางสังคมขั้นพื้นฐานให้เข้าถึงได้อย่างถ้วนหน้า เช่น การศึกษา สาธารณสุข การเคหะ น้ำดื่ม ไฟฟ้า ข้อมูล ระบบสุขอนามัย และการให้คำปรึกษาทางกฎหมาย และการประกันรายได้ขั้นต่ำสำหรับผู้ที่ยืดหยุ่น หลักการของยุทธศาสตร์แห่งชาตินี้คือความทั่วถึงความเป็นปึกแผ่น ความเท่าเทียมกัน ความยั่งยืน และการสนับสนุนความรับผิดชอบของบุคคลตลอดจนให้ความสำคัญกับคนยากจน ซึ่งหลักการนี้มีความสอดคล้องกับหลักการ แนวทางในการนำความคุ้มครองทางสังคมไปใช้ของโลก

